

LÒNG TRẦN PHẪNG CON NƯỚC

Thơ: **VÕ THẠNH VĂN**
Ảnh: **NGUYỄN CẨM THY**

Buồn biết mấy nếu mai này luân lạc
Người mùi hương và tình lại đôi nơi
Trang thư cũ là cánh chim lang bạt
Chữ ngu ngô không thể thốt thay lời
Tình ngây ngất như sông tràn nước dậy
Sóng bủa quanh ngập mộng, ướt từng đêm
Rồi cuộc lữ cũng thành trang huyền thoại
Những lời xưa thức ngủ giấc êm đêm
Lỡ mai một sóng tràn qua biên giới
Hố tâm linh và ý thức vây quanh
Thì thôi nhé cuộc hẹn hò chơi với
Xin chào nhau giữa xa xót cũng đành
Sầu riêng rã như mùa xưa lữ lựt
Nước tự nguồn trắng xóa mộng bèo tan
Nhu như suối chảy bước hoài con hẫng hụt
Nhu chiều nao hồng lệ đổ đôi hàng
Xuân cứ đến, cứ đi... như một thuở
Chưa yêu người nên bước nhẹ thênh thang
Sầu nào nuốt kể từ ngày nắng trở
Rạng chân mây chiều thắm nắng hanh vàng
Cũng từ đó đèn thư phòng lạnh ngọn
Tóc vẫn ngoan tự thuở chớm yêu người
Cuộc tình ngỡ tim như rào gai nhọn
Nghìn năm sau giọt máu vẫn còn tươi
Cũng từ đó thơ hiện tựa di chúc
Dòng ngựa nghiêng lời tình tự muôn năm
Hãy cứ uống từng trang thư cầu phúc
Nhu chiều xưa hiên gió đọi trăng rằm

Lệ cứ nhỏ như một thời sương búa
Mắt nhậm cay tựa gió thoảng mây tan
Lòng ngóng đợi đường con say một thuở
Người vẫn xa bởi oan nghiệt dâng tràn...

Thơ: PHDS- VÕ THẠNH VĂN
Ảnh: NGUYỄN CẨM THY